

Tíðargrein

Ole Wich

Kunst, Kinna og Carli-Kalkun

Kinnas kunstkick

At skrive om kunst er som at have sex pr. stedfortræder. Der er lidt voyeuristisk pornografisk at få sit kick af at lure fra sidelinien. Men det kan vel være meget ophidsende, hvis man ikke kan andet.

Jeg foretrækker at diskutere kunst ved at skabe kunst. Hvis man mener noget andet end det kunstudtryk, der findes i forvejen, må man som kunstner vise det i sine værker. Der ligger den egentlige kunstdiskussion.

Nu er Kinna Poulsen jo i den position, at hun må nøjes med at beskæftige sig med kunst ved at skrive om den. Det lykkedes for det meste godt for hende. Hun er en god iagttager og det ser ud til, at hun har en forholdsvis bred viden om kunst.

Fakta er, at de fleste almindelige kunstforbrugere i det færøske publikum er meget usikre på, hvad kunst er og på de mange former for kunstudtryk i dag. Der er brug for et formidende mellemlid. Alt godt om denne aktivitet. Kinna Poulsen har efter bedste evne og med stor flid udfyldt en stor del af denne funktion de senere år.

Kinnas objektivitet

Fordi Kinna Poulsen er en af de få, der anmelder kunst her i landet, har hun nærmest fået status af at være et kunstorakel. En status hun desværre administrerer meget dårligt og derfor ikke har fortjent. Især i de senere år er der opstået et problem med hendes anmeldelser. Hun forsøger godt nok at fremstå som en objektiv og faglig skribent, men har nu i flere år ikke kunnet skrive en anmeldelse uden samtidigt at gå ærinde for den lille del af færøske kunstere, der har forladt det gode selskab omkring Listasavn Føroya.

Kinna Poulsen minder om senator Cato fra oldtiden. Hver gang hun har skrevet en anmeldelse fletter hun rutinemæssigt ind: "I øvrigt mener jeg, at Helgi Fossadal skal ødelægges".

Håndduken Kinna

Kunststriden drejer sig om den definitionsagt, der ligger i at bestemme, hvad der er god færøsk kunst og hvad der ikke er det.

Gruppen der frivilligt forlod mulighederne for at få indflydelse nøjes ikke nu med diskutere kunst ved at lave kunst, men bruger alle ufine midler for at få generobret deres indflydelse.

En af de personer, der er blevet skubbet i front i denne magtkamp er Kinna Poulsen. Selvom hun har arbejdet nu i mange år med at opbygge sig et rygte som en kvalificeret kunstanmelder, en status hun absolut kan opnå, hvis hun ellers ville, så har hun accepteret at blive brugt som akademisk garant for en kynisk magtkamp om status og ressourcer i den færøske kunstverden.

Som jeg drillende har påpeget overfor Kinna, så betragter jeg hende hovedsagelig som en håndduke på en gamle malerplettede mandshænder. Hun vifter surt som et patetisk lem i den tomme luft og forsøger at genetablere gamle tiders definitionsret over, hvad færøsk kunst er og bør være.

Kinnas skæg og snot

Hvad Kinna Poulsen får ud af at afmontere sin faglighed på denne måde, har jeg ingen anelse om. I det seneste halve år er hun tillige gang på gang grebet i at lyve. Hun tjekker ikke sine fakta. Især ikke, hvis de kan svine lederen af Føroya Listasavn og medlemmer af Føroya Myndlistafólk til.

Jeg vil her opfordre hende til opgradere sine egne standarder

for sin skribentvirksomhed og holde sig til diskussion om kunst i sine ellers udmærkede anmeldelser.

De administrative problemer omkring styring af Føroya Listasavn og gamle gubbers magtambitioner må hun gemme til andre sammenhænge. Så må hun lære ikke at fordreje fakta. Hun må lære, at holde skæg for sig og snot for sig.

Kinnas profil og Carl Johan Jensens forhånelser

Selvom jeg ikke får mit kunstkick af at diskutere kunst, så gør jeg det gerne, også med Kinna Poulsen. Det er altid givtigt at diskutere med kvalificerede folk. I forbindelse med en diskussion af Kinna Poulsens anmeldelse af

Og saa var det Middelmaadig-Wich med sin myndatóls-grafiske-kolik sin gestik sin betragtelig megalofysik sin retorisk opstøds-atletik (om end heldur antik) en ændrik med sin dano-septik sin estæt-elastik en kamik extraordinaire med flair som en rallik for smaallighedens hydrostatik en chik batik en intellektisk dikkenik af oldenborgsk metafysik en ego-panegyrisk obstetrik for overfemtipanikkens hydrauliske don-Quixotik et nekro-naivitetsens bistik en slags dialektisk hermetik en clichéens so helvitis mislykket kiropraktik en epigongenetisk filetfabrik for petitessens termometrik en fiskafrikadellens propædeutik i et blindt øjes indblik en kannik udsprunget af det banales liturgik en formidler af nationalforfængelig dansk jukeboksmusik Jess sic! thats Middelmaadigheds-Wich going ballistic with his minimal

Carl Johan Jensen har altid anvendt satire, sarkasme og latterliggørelse som udtryk. Det er naturligvis helt legitimt, trods det at det er ubehageligt for de personer, det går ud over. I den rette kontekst er disse udtryksformer absolut på sin plads. Han er velkommen til at skrive så mange smædedigte om mig, som han føler, at han har behov for at understøtte sit selvværd.

Men at blande sig i en seriøs diskussion kun med det formål at nedgøre og håne en af diskussionsdeltagerne er simpelthen forkasteligt. Det burde være sådan, at Kinna Poulsen, som den rimelig sobre debattør hun trods alt er, påtalte dette karaktermord på mig på hendes facebookprofil, men det gjorde hun ikke. Hun tav og samtykkede.

Kulturpaven Carl Johan Jensen

Kinna og Carli er nemlig kampfæller i den 20-årige skyttegravskrig i den færøske kunstverden. Deres våben peger kun mod de andre folk, aldrig mod hinanden, uanset krigsforbrydelserne.

Jeg har altid været rummelig overfor skæve eksistenser. Carl Johan Jensen er på mange måder et stort plus for det færøske samfund og jeg anerkender mange af hans skarpsindige betragtninger. Jeg er bare uendelig træt af, at Carl Johan Jensen nu har i mange år været efter mig med sin store nationalistiske pegefinger og sit nationalistiske svalderværk. Han vil definere min måde at være færing på. Det kommer han naturligvis ikke langt med, men han bliver ved, igen og igen.

Carl Johan Jensen er først og fremmest nationalist og dette står så langt fremme i hans udtryksflade, at han skider på god skik i en debat. Det er naturligt for Carl Johan Jensen at bruge nationalistisk ekskludering. Hans teknik er, at ophøje sig selv til dommer over det færøske kulturudtryk og tiltvinge sig definitionsretten over, hvad der er færøsk kultur og specielt, hvad der ikke er det. Når han så har elimineret sine modstandere på fejeste vis, så kan han fremstå som ægte kulturpave med den rette afstamning, det rette kulturudtryk og den rette færøske ånd.

Forestil dig et Føroyar uden udlændinge

Urfæringerne Jensen og medløberen Poulsen burde nok overveje, hvad der har opbygget og vedligeholdt den kultur, de fortvivlet forsøger at håndhæve definitionsretten over. Nu tænker jeg ikke på den etnofikserede nationalistiske symbolkultur, der traditionelt fremhæves som ægte færøsk, men hele den brede vifte af kulturtiltag og kulturlag, der i praksis flytter samfundet ind i nutiden.

Dette arbejde er for en stor del udført af navne som for eksempel Svend Grundtvig, Pløyen og Panum og Daniel Bruun, Bager Hansen, Sloan, Naina Sharla Nielsen, frem til Lochwood, Kampmann og Nornegård helt til nutidens Astrup, Bloch og Blak. Og så i al beskedenhed Wich.

Ólavssøkuframsýning 2010 på hendes facebookprofil blev diskussionen forstyrret af

Carl Johan Jensen. Han hensigt var at nedgøre mig, så han skrev et smædedigt om mig midt i diskussionen om kunst.

Hvis Carli-Kalkun absolut har behov for at understøtte sit selvværd ved at skrive smædedigte, så bør han gøre det i rette sammenhæng